

HER ZAMAN HEP GEÇ OLACAK

Hande İkbāl

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Karıncalar, Cüceler Derken Hoş Geldin Ali /	9
Vasat Rollerin Adamı /	14
Vişne Ağacının Kirazı /	19
Kırık Elif /	26
Nisa'nın Makasları /	33
Palo Santo /	38
Sonrasız Metanet ve Yüzleşme Sesleri /	44
Çaydanlığın Çilesi /	49
Rus Güzeli /	55
Süha Kere Süha /	62
10 Sanİye /	66
Bir Lokma Bir Hırka Meselesi /	70
Yoğurt /	77
Retorikler ve Parantez İçinde Kendime Not /	83

Gittiği yerler incitmeyesi Hüseyin'e

KARINCALAR, CÜCELER DERKEN HOŞ GELDİN ALİ

Karıncalar takım elbise giymez, biliyorum. Arıların çizmeleri yoktur. Kavaklar rüzgârda kol kola girip şarkı söylemezler. Nar çiçeği beni her gördüğünde kızaramaz utancından. Bana zaafı mı var ne. Kızarıyor işte. Mantarlar çilek kokuyor, eriklerin tadı patlıcan gibi. Suyun tadı hep pastırma. Ya da bana öyle geliyor ki anneme bunu deyince bir ton fırça yedim. Son sıcaklar ondan diyorum ama gökyüzü niçin kırmızı açıklayamıyorum. Başka bir evrene düştün, deseler daha mantıklı bir izah olurdu. Fakat ben hâlen dünyada, hâlen bu ülkede ve hâlen bu şehirdeyim. Biliyorum, mantık aramanın manası olmadığını da biliyorum.

Gece tıkırtıyla uyandığım odamda o adamlar üstüme üstüme geldiklerinde de gerçek olmadıklarını biliyordum. Elimi uzatsam sanki içlerinden geçecektim. Üstlerindeki toza bulanmış biraz toprak, biraz motor yağı kokan ellerini uzattıklarında ve beni kollarımdan tutup odanın ortasında açılan büyük ışık girdabına çekip götüreceklerini hissettiğimde de biliyordum. Sonraki birkaç haftayı takip eden vakitlere yayılan ve çok dostça olmayan bu ziyaretlerden de kimseye bahsedemezdim. Edemezdim işte.

Güzel yanları da yok değil gördüklerimin. Zihnim bana dinlediğim müziklerin dans gösterilerini izletiyor kimi zaman. Eminim Tchaikovsky Kuğu Gölü'nde minik beyaz kuzuları düşünerek bestelememişti eserini. Fakat gözümün önünde bale hareketlerini en kıvrak şekilde ve büyük bir ciddiyetle yapanlar

kuğu değil kuzulardı. Kelime oyunundaki ironi beni hayli eğlendirmişti oysa. Sonra Odile'in siyah kuzu olarak sahneye girdiği an nasıl bir kahkaha attıysam ne zamandır durumuma endişelen annemin odamın eşliğinden ayak seslerini duydum. Kapıdan başını uzatıp iyi olup olmadığım hakkında bir fikri olmadan odadan ayrılışını hissedebiliyordum. Duygu durumumdaki değişiklikler etrafımdakileri iyice huzursuz etmeye başlamasa hâlimden memnun muyum değil miyim ben de anlamayacaktım.

Günden güne kabul ettim yanlış bir şeyler olduğunu. Ama bir süre daha yakında geçeceğini bildiğim sanrıları kontrol edebilirdim. Biraz tatil belki, yoran kitaplara ve uzun mesailere verilecek ufak mola. Sonuçta görme engelliyken bir de akıl sağlığı bozuk damgası yemek, zaten zor olan yaşamımı daha da kötüye götürebilirdi.

Hayat bazı insanlar için daha karmaşık olabiliyor. Yani saçımın bozulmasından, istediğim tişörtün L bedenini bulamamaktan, tuttuğum takımın şampiyon olamamasından falan bahsetmiyorum. Benim bahsettiğim şey henüz on bir yaşımdayken beynimde tespit edilen tümöre zamanında müdahale edilememesi. Babamın yüzünde metanetli bir sükût. Annemde sürekli endişeli bakışlar, gizlenen gözyaşları. Ablamdan ve abimden daha fazla şefkat. Karpuzun göbeği evin biricik kızı ablama değil, artık abim sokakta her an yanımda. Annem, akşama ne pişireyim, diye babama değil bana soruyor. Herkes el birliği ile bir şeylerin yolunda gitmediğini fazlasıyla hissettiren bir hassasiyet içinde. Belki ölüm ensemde geziyor, biliyorlar ama benim de bir şeyler hissettiğimi bilmiyorlar.

Hiç sızlanmadım. Babama baktıkça metaneti bana güç verdi. Artık sokakta neşeyle koşturan o çocuk değilim. Tümörümle birlikte büyüyorum. İçimde davetsiz bir misafirin nefesini hissediyorum. Hastaneler, ameliyatlar, çocuk yaşlarımın en ağır ve yalnız kaldığımda ağlamalı çağları yani. Sonrası ameliyat. Davetsiz misafire veda ama giderken benden götürdüğü gözlerim. Karanlık. Sonsuz kadar derin. Soluk kesen. Aşılması, alışması imkânsız.

Zorlu ameliyat sonrasında hiç iyileşmez zannettiğim ruhum eksilen bedenimi kucakladı. Sarıldılar birbirlerine. Ruhum dokunmayı keşfetti. Kulaklarımın esintiyi bile duyusunu. Yanımdan geçen kokuları hissetmeyi. Karanlığımın kendine has renkliliğini keşfetme süreci başladı. Fakat içim kadar dışımda da değişimler. Ergenlikle birlikte hızla uzayan boy. Alçak kapılara, geçitlere atılan kafalar. Hem uzunsun hem zifırı karanlık. Karanlık dedim ya işte onun da kendince bir aydınlığı var. Tarifi zor. Sonuç olarak hayatım zor ve karmaşık. Evden giden ablam ve abim. Günden güne sesi bezginleşen annem ve babam. Yorgunlar ziyadesiyle iki tam bir yarım evlada bakmaktan. O kadar çabaladılar ki eğitimimde, sosyalleşme süreçlerimde, ben bile kabullendim artık. Kendimi görmez hissetmiyorum. Ellerim, kulaklarım görüyor her şeyi. Mesela annemin giysilerini özenle ütülemesinde görüyorum dolaptan askıyla alırken. Babamın masa kenarlarına kapak kulplarına taktığı plastik bantlarda görüyorum ben çarpmayayım diye. Evlendiği hâlde evden giden ablamın, Halis sever havuçlu keki, deyip getirdiği dilimlerde görüyorum. Abimin beni hafta sonları, hadi tembel tembel oturma, dediği ve hiçbir şey tutamadan döndüğümüz balık avlarında görüyorum. Bana olan sevgilerini, ilgilerini. Kimse benim kadar yumuşak atlatmamıştır benzeri süreçleri. Ama sanırım anne babam için aynı geçmedi o yıllar.

Babam öldüğünde sakınmadan ağladım. Hayır ölümü değildi beni ağlatan. Cenazesi evden çıkarken parmak uçlarımda çizdiğim yüzünün zihnimde kalan son görüntüsünden çok farklı olmasıydı. Zamanla saçları dökülmüş, başının arka tarafı açılmıştı. Yüzünde parmaklarıma yansıyan derin çizgiler, ruhu uçtuktan sonra sertleşmiş yüzün kıvrımlarına yerleşmiş kederli bir soğukluktu beni üzen. Okul yolunda ellerimi tutan o kocaman eller, şimdi buz kütlesi kesilmişti. Fakat parmakları kış ayazında yapraklarını döken incir ağaçları kadar sert. Fakat boyumla orantılı iri ellerimin arasında kaybolacak kadar küçülmüş elleri. Fakat görme yetisini yıllar önce kaybetmiş oğluna karşı duyduğu çaresizliği avuç içlerine çizgi çizgi kazımış. Fakat...

Şimdi annemle bu evde ancak torun torba sesleriyle şenlenen günlerdeyiz. Fakat annem bilmiyor benim kendi dünyamda yanan şenlik ateşini. İnsan yaşadığı şeyleri olgunlukla karşıladığını sandığı bir zamanda hayatın hâlen kendisine yapacak birtakım sürprizleri olduğunu anlayınca, hadi bakalım, diyor, sıradaki gelsin. Gelmedi. Bir süre ara verdi, ben geçtiğini zannedeyim diye. Bakın şaka yapmıyorum, cidden hayatın kendine has bir mizahı var. Siz gülersiniz, gülmezsiniz, onu bilemem. Ama hayatın ördüğü garip ağlar bana zekice gelmiştir hep. Aptal ama merhametli bir yaşamdansa zeki ama zalim bir hayatı tercih ederim, diyecek kadar cesur değilim. Fakat sanırım ikincisi daha tercih.

Benim de zeki olduğumu söylerler. Engeline rağmen kırk iki yaşında hukuk alanında iyi bir akademisyen olmayı başardımsa da bu bence zekâ ölçütü değil. Bana göre koskoca bir satranç tahtası olan bu yaşamda kime karşı, neye karşı oynadığımı bilmeden piyonlarımla kalelerimle atlarım ve fillerimle yaptığım hamleler zekâmın ölçütü. Gözlerim mi? Onlar sanırım vezirimdi, verdim. Ama şimdilik şah hâlâ güvende.

Peki niçin gördüğüm bu sanrılarla baş edemediğimi soruyorum kendime. Bu senin zihnin, diyorum. Senin ürettiğin şeyler kontrol edebilirsin. Hayır edemiyorum. Edemiyorum çünkü sanki tüm görüntülerin kendi iradesi var. Bir anda belirip istedikleri gibi davranma hakkını kendilerinde görüyorlar.

Geçen hafta yeniden döndüler. Hem de çok kalabalıktilar. Önce minik bir cüce belirdi. Komik kıyafetiyle korkutucu olmaktan çok sevimliydi. Sonra birden bölündü. Gözümün önünde ikiye ayrıldı. İki minik cüce sonra dört oldu. Her bir cüce şarkı söyleyip dans etmeye başladı. Şarkının her nakaratında bir kez daha bölünüp odanın her yanına yayılmaya başladılar. Neredeyse eğlenceli bulacaktım ki bir anda suratlarının ortasında çiçekler açmaya başladı. Derken üstümüzdeki tavan açılıverdi. Gökyüzünü bu kadar canlı ve güzel görmeyeli kaç yıl olmuştu. Rüyamda gördüklerimden bile daha gerçekti. Fakat bir anda güneş yere düştü. Paramparça dağılıverdi. Kırılan güneş, cam parçaları hâlinde her bir yere saplanıverdi. Güneş söndü. Tek-

rar karanlık. O an o karanlık döndüğünde babamın ölümünde hissettiğim soğuşu hissettim.

Tüm vücudumu titremelerime teslim ettim. Dökülsün istedim zihninden. Gözlerim bir kez daha açılın istedim. İstedim ki küçük adamlar gerçek olsun. Ben aklımı kaçırmış olmayayım istedim. Ya da tamamen aklımı kaçırmış olayım da en azından durumumun farkında olmayayım istedim. Oysa ne gözlerim bir kerecik olsun açıldı ne küçük adamlar gerçek ne de ben aklımı kaçırdım. Durumumun farkındalığıyla geldim buraya. Sanırım uzun sürecek bir tedavi ve araştırma sürecinin ilk günündeyim. Doktor bu anlattıklarımı ilgiyle dinledi. Notlar aldı bir süre. Yaşadığım halüsinasyonların görme engeli olanlarda zaman zaman görülebildiğini. Bunu kontrol edebileceğimi. Ne sıklıkla ve hangi tetikleyiciler sonrasında geldiklerini tespit etmemizin önemli olduğunu anlatırken sen geldin.

Ona senden bahsetmedim. Nasıl diyebilirdim ki şu an yanında ilkokul fişim oturuyor. İlk okuduğum fiş. Ali gel. Geldi işte, çok yürekten çağırmış olmalıyım. Hatırladığım kadarıyla kısa boylu, biraz komik ifadeli ama tertemiz yürekli öğretmenim seni duvardaki ipe üstünden katlayarak asmıştı. Oradan bize bakıyordun. Öğretmen, Ali gel, dedi; tekrarladık seni. Yazdık deftere. Sonra kelimelere ayırdık. Ali. Gel. Geleceğini ummamıştım. Doktorun yanında dururken gülmemek için zor tuttum kendimi. Sahi nasıl oldun biz seni hecelerine ve harflerine ayırdıktan sonra?

VASAT ROLLERİN ADAMI

Yazar bey, burada kesebilir miyiz? Yeter ama yahu, bu karakter ne zaman ipleri eline alacak? Romanın yüz kırkinci sayfasına geldik, karakteri ezdikçe ezdiniz. Daha ne kadar dibe vurabilir, neyi bekliyor bu adam? Temada, olaylarda bu kadar değişiklik olacağını bilsem şartlara göre kabul ederdim rolü! Ki bu benim kabul edebileceğim bir rol olmaktan çıktı. Yeter yani, bir inisiyatif alsın, bir olayda müdahil olsun, bir hayır desin yani, dedim çıktım. Yazar sıkıştı. Ben olmadan romana yeniden başka kahramanla başlayacak kadar vakti yok. Yayınevinden de sıkıştı- rıyorlar. Ya rolü istediğim gibi yazar ya da zamanında yetişemez. Ben çıkarken arkamdan öylece bakakaldı. Elimdeki kahve fincanını masaya bir vuruşum vardı ahşap kokulu, iğrenç, ucuz kahve az kalsın alt paragrafa dökülecekti. Yazıda bari ucuza kaçmazsın be adam. İlk kez resti çekip çıktım bir romandan. Bekleyip göreceğiz önce hangimiz pes edecek. Ya yazar bana güçlü bir karakter çizecek ya da ben bu berbat rolü bile bulamayacağım.

Hikâyede biri sevgilisinden ayrılıp kendini ıssızlaştıracak mı? O benim. Birisi hayat karşısında başını önüne eğip kendini mi sorgulayacak? O benim. Anne babasının hayırsızı? O ben. Bartleby olurum bazen, bazen Akakiyeviç. Peçorin olmuşluğum da oldu, Aylak Adam da. Vasat rol deyip geçmeyin. Olaylara biz yön veririz çoğu zaman. Okur bizi çok sevmez aslında. Çünkü onların gözü hep olmak istedikleri başkahramanadır. Kendi hayatlarının çıkmazlarından ancak güçlü kahramanlara öykü-

nerek kaçabilirler. Kendilerine benzeyenleri görmeye tahammül edemezler.

Ben de kurmaca dünyasına adım attığımda kahraman olmak isterdim. Ama işler bazen istediğiniz gibi gitmeyebiliyor. Bazen ikinci adam oluyorsunuz bazen figüran. Ben de küçük rollerle başladım bu işe herkes gibi. İlk rolüm ilk heyecanımdı. İlyada'da Telamon'un oğlu Tevkros'tum. Attığı oklarla İlion'un cesur askerlerini yere seren ama Hektor'u indiremeyen savaşçı. Herkese nasip olmazdı böyle bir rolle başlamak. Zaten bana da bir daha nasip olmadı. Yazarıma çok minnet duydum bu başlangıç için. Sonra destanlar, efsaneler, fabllar derken türler değişmeye başladı. İlk başlarda biz de uyum sorunu yaşadık; akımlar, teknikler... Derken öykü ve romanlarda iş bulmaya başladım. Parlak rolleri kapmaya çalışsam da eskisi gibi değil sektör. Zaman zaman farklı karakter sıkıntıları çekilse de yazarlar çağın yapısına uygun karakterleri türetiverirler. Her yazar yapamaz bunu tabii. Böylesi bir özgünlük ancak iz bırakabilmiş yazarların hakkıdır. Diğerleri ancak onların taklitlerini yazarlar. Yine de rakip çoktur taklit rol bile olsa. Bize nasıl oynamamız gerektiğini fısıldar yazarımız. Biz de elimizden gelenin en iyisini çıkarırız. Sonunda mutlu olduğumuz da olur Tanrı tarafından cezalandırıldığımız yahut ölümle bittiğimiz de. Yazar buna kendi karar verir. Okur bizi nasıl görmek isterse öyle bitirir. Okurun mutlu son istediği sanılır genelde ama aslında öyle değildir. Kendi mutsuzluğunun yansımasını ister kurmaca içinde. Kıskanır bir de içten içe mutlu bitişleri. Şu dünyada kimin sonu mutlu bitiyor ki.

Ne yazarlar gördüm, ne olaylar yaşattılar bana. Hiçbirine sesimi çıkarmadım, kabullendim her rolü. Bazen beni öyle acemi bir kurgunun içine atarlar ki rolüm sırtıtır. Eminim okur bile yadırgayan bir dudak büküşle bitirir kitabı. Ya da bitirmez de bir kenara bırakır. Kitaplığında fazlalık görüp ikinci el pazarına atar. Eleştirmenler bizden bahsederken kafamıza göre hareket ediyormuşuz gibi yazarlar. Çok moralim bozulur o tür yazılarda. Bir anlasalar oynarken bizim de çok hoşnut olmadığımız kurgulara maruz kaldığımızı.

Usta yazar elinde pırıl pırıl parlarım, antikahraman ya da yan karakter olsam bile. Bazen kadroya güzel bir kadın girer. Bir çiçekçi, bir hizmetçi yahut öğretmen. Yazarın gözünün içine bakarım, hadi bana onunla bir sahne yaz, diye. Ama dedim ya ben hep vasat rollerin adamıyım. Vasat kadınlar bile bakmaz bana. Bizi okuyanlar bizde kendini görür bazen. Evet der. İşte sen bu yüzden hâlâ yalnızsın. Silik tipleri kimse istemez.

Bir gün “İşte o adam benim.” diyeceğim rolü bekledim hep. Olmadı, olamadı. Dün artık dayanamadım ve yeni yazarıma karşı geldim. Bana niçin hep bu rolleri reva gördüklerini sordum. Bir anda afalladı. Benden öncekiler seni nasıl yazdı bilemem. Bunun suçlusu ben değilim elbet. Fakat fikrimi soruyorsan eğer, senden başkahraman olmaz, dedi. O an bu yeni yetme acemi yazarın ekranından çıkıp kâğıtları suratına fırlatmak istedim. Fakat direncim, tespiti karşısında balonu patlamış beş yaşında çocuk hüznü ve şaşkınlığına dönüşse de belli etmemeye çalıştım. Hem sen yakışıklı ve güçlü de sayılmazsın. Duruşu olan, kendinden emin biri değilsin. Şimdi sana ne yazsam üstünde eğreti durmaz mı, sorusu zaten ezik çıkan sesimi daha da içime kaçırdı. Rolüm gereği önünde durduğum dükkânın geniş camekânındaki yansı-mamla göz göze geldim. Hayatımda ilk kez bir yazar benimle bu kadar açık konuştu. Ve ben ilk defa gerçekliğin keskin tarafıyla yüzleşip umudumu kökünden kestim. Benden kahraman olmazdı. Mayamda olmayan şeyler için yazarımı suçlayamazdım. Ama canıma tak dedi işte, tüm bu düşüncelerimi içimde tutup resti çekiverdim. İşte ilk restim, umarım yazarıma istediğimde güçlü bir duruşum olabileceğini göstermiştir.

Bir fabлда tarla faresini bile canlandırdığım aklıma geldi. Hâlbuki ne çok istemiştim aslan ya da kurt olmayı. Çocuklar bile sevmedi beni hâliyle. Bende aslan kumaşı yoktu demek ki. Yaşına, tecrübene bakmıyorlar bu camiada. İstesem de Akilleus olamam. Kekelerim baskı altında. Güçlü kaslarım ve tanrısal bir güzelliğim de yok. Raskolnikov? Olmaz. Gregor Samsa? Olmaz. Hayri İrdal? Olmaz. Tüm bunları mesai çıkışı şu an Gandalf rolünü oynayan arkadaşşıma anlattım. Rolüne o kadar girmiş ki

okunmadığı zamanlarda bile sakalını sıvazlayıp o kötü kokulu piposuyla dolaşıyor ortalıkta. Kostümün pek rahat görünmüyor dediğimde de ciddi değildim çünkü kıskanıyordum. Ona Gandalf rolü geldiğinde bana korkak Hobbitler'den birini oynama teklifi geldi. Tabii ki kabul etmedim. Pişman mıyım? Hayır. Hayır, kararsızım. Dünkü konuşmadan sonra gelseydi teklif, muhtemelen kabul ederdim, bilmiyorum. Yazarım yüzüme çirkinliğini ve beceriksizliğini öyle bir vurdu ki... O an içimden bir yer onu tasdikledi restsleşsem bile.

Üzüldüm. Yo yo kendime değil üzüntüm. Yazarımın gerçek hayatta esinlendiği olayları yaşayan insanlar adına üzüldüm. Sonuçta ben sadece bir kahramanım silik de olsa antikahraman da olsa rolüm geçici. Onlar ise kendi hayatlarının silik kahramanları. Ben farklı zamanlarda farklı rollere soyunabilirim. Toler edebilirim bu hayatın yüklerini. Peki gerçek hayatta hikâyesi olan insanlar ne yapıyorlar? Nasıl yaşıyorlar ömürleri boyunca bu fitratın yüküyle? Gandalf yüzüme baktı, piposundan bir nefes daha çekti. Tütünün kokusu ve sıcaklığını yüzümde hissettim. Hikmetli bir söz bekledim. Sonuçta o benim gibi değildi. Son derece karizmatik ve sürükleyici roller kapardı hep. Sözünde açık ve net, tavırlarında erdemli ve sağlam duruşlu, fikirlerinde sağduyulu biriydi. Ve ne dedi dersiniz? “Bu kadar hırs yapmanı doğru bulmuyorum.” Hırs mı? Hakkım olan terfi gibi bir şey bu benim için. Bir günden bir güne rolümü eksik oynamadım. Cümlelerimi eksik söylemedim. Rolümün en yıkık anlarına bile sahnemi sağlam bir şekilde bitirdim. Bir CV yazacak olsam sayfalar dolar. Fakat sayfaların ne kadarı dişe değer? İşte bunun cevabını aldım ben dün. Hırs yapma demek, senin gelebileceğin en iyi yer burası sus ve işine bak, demekle eş değer.

Keşke canlandırıdığım insanlar da bunu bilse. Beni okurken yadırgayan sabırsızlıklarını biraz da kendi yaşamlarına gösterseleler. Benim kararsız duruşlarımda, çekingen cevaplarımda, fırsatları tepen hâllerimde biraz kendilerini görebilseler. Ne yaparlarsa yapsınlar o öykündükleri kahramanlar gibi olamayacaklar. Büyük travmalar karşısında gösterdikleri yılgınlığı gidermek yerine

hiçbir şey yapmadan bir mucize bekleyip keşke diyecekler. Dizlerinin üstünde çöküp ruhlarının sızlamasına izin verecekler. Yazarlarımız da onlardan esinlenip bu hayatları eserlerine taşıyacaklar. Ta ki bu zayıf ruhlu insanlar vasat hayatlarından bıkip ipleri eline almaya karar verinceye kadar.

Kendimce sağlam bir nutuk atıyordum ki kendime bakmadan, yazarım klavyesinin başına geçti ve word sayfasını açtı. Karşımda sahnemin başladığını işaret eden kırmızı imleç yanıp sönmeye başladı. İşte beni romana çağırıyor. Nazlanarak tripli tripli girdim sahneye. Ama yüzüme bile bakmadan bana, ya bu role devam edersin ya da bundan sonra bırak romanda antikahraman olmayı, figüran bile olmaman için tüm yazar dernekleri ve topluluklarıyla iletişime geçerim, dedi. Tonundaki ciddiyete bir süre sessiz kaldım. Blöf yapıyor olmalı. Yapmıyorsa? Gandalf haklı galiba, bu kadar hırs yapmaya gerek yok. Birazdan paraya ihtiyacı olduğu için onursuzca kalemini satan gazete yazarı rolüme devam edecek ve olmamış şeyleri olmuş gibi yazacağım. Üstelik bu yaptığımı onursuzluk olarak görmeyecek, ihtiyaç durumunda atılan bir adım olarak savunacağım. Sonra da aileden kalan her şeyi vaktinde satıp savdığım için bir apartmanın giriş katında ancak kiralayabildiğim bir artı bir daireme gideceğim. Zor ve berbat bir günün ardından kendimi çok yalnız hissedip deli gibi âşık olduğum kadına telefon açacak, onu şarap içmeye davet edeceğim. Fakat kadın son zamanlardaki dağınık hâlimden rahatsız olduğunu ve kendime çekidüzen vermezsem bir daha onu aramamam gerektiğini söyleyip telefonu yüzüme kapatacak. Bense onun bu sözlerini anlamsız bulacak çok da umurumda edasıyla lambaderin loş ışığında Lana Del Rey'in Salvatore şarkısını dinleyerek sızacağım.

Evet hocam hazırım, yazabilirsiniz. Yok yok sorun değil, sızdıktan sonra sigaradan odada yangın çıkabilir yani, benim için mahsuru yok. Bu da böyle bir karakter, onu böyle kabul etmek lazım.

VİŞNE AĞACININ KİRAZI

Nesrin Teyze hakkında türlü dedikodu dönerdi kadınlar arasında. Hem çok kıskanılır hem çok imrenilirdi. Beyaz iş perdeleri, dantelleri, ahşap oymalı kadife koltukları... Kendi nahifliğinde akan bir nehir gibi berrak ve vakurdu. Asil duruşu zarif boynunu süsleyen inci kolyesiyle mi yarışırды yoksa dokuz yaşının Nihal'i ben mi bu kadar etkilenirdim bilmem. Tek bildiğim, bu aile, mahallenin gözdesiydi.

Uykuya dalmadan önce ferî sönmüş gözleri, gözlerime bakarken yaktı içimi Nesrin Teyze. Ya da içim zaten bir hatıranın izleriyle alevliydi. Gece gibi kimi anılar. Ancak el ayak çekildikten sonra koyuyor insanın içine. Ani esen rüzgâr kimisi. Esmesiyle saçın başınla beraber aklını da dağıtıyor. Hüzzam makamı “Ömrüm seni sevmekle nihayet bulacaktır” şarkısı kimi de. Dilinin ucuna gelir gelmez kaynar süt yakıcılığında yapıyor damağına.

Kan. Her yer kan. Çok kan Mefharet. Silelim. Pis oldu pis. Her yeri çok pis. Nihal, Rıza Amca'na su getir çocuğum koş! Tut kolundan kaldıralım Mefharet. Hadi batmış üstün başın, kalk. Rıza kalk diyorum!

Bu kadın, sanki hayatı boyunca kimselere zarar vermemek için havada salınan buhar. Tutunmak için toprağı değil de başka bir ağacın gövdesine aşılanmış budak. Sitemi içinde saklı kursakta kalmış heves. Bugün olmuş hâlâ, tut kaldıralım, diyor. Tutuyoruz bir hayaletin kollarından; kaldırıp hayalde kirini, tozunu